IN DEN TREIN

De derde-klas-coupé was vol. Toen er nog maar negen waren, had er een geprobeerd, door een weinig buiten het portierraampje te hangen, tenminste den tienden eruit te houden, maar ook dit middel, gewoonlijk niet zonder succes, faalde dezen keer. Bij het affluiten kwam er nog een broodmager mannetje buiten adem naar binnen tuimelen, en zei in de verbolgen stilte, dat hij 'm, hèhè, toch nog nèt gepakt had.

Toen niemand antwoordde, keek hij, zij het ook schichtig als een hinde, rond, en ving een donkere bui van booze blikken. Hij sloeg de oogen neer, bespeurde de punten van zijn laarzen, en begon die beangstigend strak te fixeeren. Naast hem zat een juffrouw een boek te lezen; ze dacht dat de man erin keek, en gluurde hem van terzijde verbolgen aan. Naast de juffrouw zat een loodgietersknecht, in blauw linnen kiel en pillowbroek; daarnaast nog zoo een, dan in den hoek nog een. De loodgieters praatten luid en onderstreepten elken zin, of elken onzin zoo ge wilt, met breed uitwiekende armbewegingen; voorts rookten ze sigaren, welker onaangename geur zich met de zoo mogelijk nog onaangenamere van het pillowvermengde. Tegenover den laatsten loodgieter zat 'n doodsbleeke jonkman, die er zeer gepoetst en gezalfd uitzag en 'n geur van violettes de Parme van zich gaf; hij was vermoedelijk een kappersbediende. Aan zijn zijde bespeurde men een visschersvrouw met op den schoot een mand garnalen, ook al niet volkomen reukloos. Naast haar werd een bedeesd boerenechtpaar aangetroffen; de man zoog weerzinwekkende walmen uit een doorgerookt neuswarmertje, de vrouw diende zichzelve uit een zoogenaamden flacon van tijd tot tijd op haren zakdoek plasjes toe van een kwalijk riekend vocht, in de wandeling eau de Cologne geheeten, en bracht dien aldus gedrenkten zakdoek telkenmale nog aan den neus ook. Naast haar, als vijfde, zat op die bank, of liever gezegd ten deele op haar breeden rokkenstapel, een veekooper met een hooge zijden pet op en een korten kromstaf als teekenen van z'n waardigheid; een blauwe lange kiel en een schier ondoordringbare beenbedekking van modder en vuilnis voltooiden zijn uitrusting. Behalve deze vuilnis had hij nog een pikzwarte dikke sigaar bij zich, waaraan hij een waarlijk walglijken stank ontlokte. De man had een allesbehalve vrindelijk voorkomen; zijn inktzwarte oogen scholen bijna aldoor in de nauwe oogspleten weg; over zijn mond hing een woeste warrige snor gramstorig omlaag als een dreigende onweersbui over een landschap; de handen, die op den krommen stok rustten, waren ruigbehaard en ontzaglijk als die van een antediluviaanschen gorilla. Zoodra het broodmagere mannetje was binnengevallen had de veekooper snel en wild het portierraampje opgerukt, en de afgesloten ruimte van eenige kilometers begon zich gaandeweg te vullen met een blauwen rooknevel, terwijl een gecompliceerde geur van kappersbedienden, garnalen, eau de Cologne, pillow en de walglijkste stinkstokken heerschte. De lauwe najaarszon stuurde van haar warmte ook een dosis deze derde-klas-coupé in, en de temperatuur, door geen windvleugje afgekoeld, steeg en steeg met elke seconde. De trein ijlde voort. De rook werd dikker en dikker, het spel der op- en neergolvende telegraafdraden, der in breede sectoren daarhenen ijlende landerijen buiten werd vanuit de coupé vager en vager waarneembaar. De menschen begonnen gebaren van bedruktheid te vertoonen; nu en dan verschikte er eens een op zijn plaats, maar ofschoon af en toe de grimmig uitziende veekooper van terzijde gemonsterd werd, zèggen deed niemand iets. En de trein snelde voort, en de walglijke heete damp werd dikker en dreigender.

Eindelijk waagde de boerenvrouw een luiden zucht, en daarna op fluisterenden toon tot haar echtgenoot: „Frisch is het hier niet." En de juffrouw, die in een boek las, maar reeds lang daarmede was opgehouden, zoozeer staken hare oogen, ruikte eens veelbeteekenend, en sloeg een schuwen blik naar den grimmigen kerel in den hoek. De anderen zwegen nog, en de trein ijlde voort, en de nevel werd dikker en dikker, als een Londensche mist.

De kappersbediende mompelde nu boosaardig, en loerde snel naar den veekooper. Zelfs de loodgieters puften eens; één maakte zijn kiel aan den hals los om op adem te komen. De broodmagere man werd bleeker en bleeker, met zacht verwijtende oogen zag hij naar den grimmigen overbuurman, maar geen woord kwam over de bloedarme lippen. Blikken van verstandhouding werden, voor zoover de rook dat toeliet, gewisseld. De visschersvrouw pufte zulk een diepen zucht uit, dat sommigen het voor haar laatsten noteerden. De juffrouw van het boek staarde als in hallucinatie naar het handvatsel van de noodrem. De loodgieters waren stiller geworden; gelaten, als verdwaasd zaten ze het eindstation te verbeiden, dat gelukkig niet zoo heel ver meer was. Dit was de gemoedsstemming van allen, indien men bij halfversufte, bij op den rand der verstikking zwevende stakkers nog van een gemoedsstemming spreken kan.

Aller oogen puilden uit de kassen, ten blijke eener naderende zinsverbijstering, en die akelig glanzende oogen gluurden steels den grimmigen veekooper aan, die thans achteloos een zijner vreeselijke behaarde knuisten om het riempje van het portiervenster geklauwd had als een afgrijselijk dreigement.

Zoo was de ijselijke toestand in deze derde-klas-coupé, als, niet ver meer van het eindstation, de veekooper zich naar den meest afgelegen loodgieter keerde, en op vriendelijken toon zei: „Och, wees zoo goed het raampje open te doen. Het is hier niet uit te houden"....

Indien er een dozijn handgranaten in die coupé ontploft was, had de ontsteltenis niet grooter kunnen wezen dan door deze woorden. Met van ontzetting wagenwijde oogen keken allen den spreker aan, en niemand vond een woord. 'n Secondelang heerschte akelig zwijgen.

Dan zei er een: „Maa.. aa..aar....?"

Een een ander: „Maa...aa...aar...?"

En een derde — het was de man des weerzinwekkenden neuswarmers — zei: „Maar u hebt toch dat andere daarnet opgehaald".....

„Nou, ja, daar stond de wind op, pal in mijn gezicht".. deed goedmoedig lachend de gramstorig-uitziende, — „maar als u er op tegen hebt....."

Toen braken allen in een luid gelach uit. En als gelijktijdig aangegrepen van een onstuimige geestdrift voor de goede zaak, zoo stonden ze allemaal op, en stortten zich als om strijd naar het venster, maar een nieuwe verrassing was voor hen weggelegd. De rem werkte reeds, de vaart minderde. De trein gleed het eindstation al binnen.

„Laat maar," lachte de veekooper, — „het is al niet meer noodig."

En allemaal lachten ze, bij het uitstappen en nog daarna, van den weeromstuit.

Job Steynen.

DE OPENING DER HANDELSHOOGESCHOOL TE ROTTERDAM.

Verleden week had de officieele inwijding plaats van de Handelshoogeschool te Rotterdam. De plechtigheid werd bijgewoond door H.M. de Koningin, Z.K.H. den Prins, enkele ministers en verdere autoriteiten. Op onze foto ziet men de heer C. A. P. v. Stolk, waarnemend voorzitter van curatoren, het Koninklijk Echtpaar verwelkomen.

DE OPENING DER HANDELSHOOGESCHOOL TE ROTTERDAM.

Groep van autoriteiten, genoodigden, hoogleeraren, docenten, studenten enz., gefotografeerd in de groote hal der Hoogeschool na het vertrek van Hare Majesteit. (*foto's Wolf.*)

Het Telegram

Ik zit met tante Truus aan de koffietafel en doe mijn uiterste best om belang te stellen in het eenigszins langdradig verhaal over haar vorig dienstmeisje, dat altijd met mannen aan de deur stond te praten. Onwillekeurig moet ik even lachen als ik de minachting in tante's stem hoor waarmee ze het woord „mannen" uitspreekt. Neen, tante Truus is in den tijd dat ik haar niet zag in *dit* opzicht nog niet veranderd: nog steeds koestert zij denzelfden afkeer voor het artikel „mannen".

Tante Truus is het type van 'n verbitterde oude juffrouw, die het den mannen nog steeds niet vergeven heeft dat zij haar destijds over het hoofd hebben gezien. Van m'n vader, wiens oudste zuster zij is, hoorde ik wel eens dat ook zij haar geschiedenis heeft gehad: eens was het bijna tot een verloving gekomen, maar op het laatste moment had het jonge mensch zich bedacht en 'n ander genomen. Héél treurig voor tante natuurlijk, maar als ik haar zie kan ik het den man vergeven.

Elk jaar logeer ik een paar dagen bij haar en ook dezen keer heb ik mijn noodlot niet kunnen ontloopen. Op een goeien morgen vond ik thuis bij 't ontbijt den gebruikelijken brief van tante, waarin zij mij een weekje bij zich vroeg. Elk jaar ben ik van plan te protesteeren en elk jaar eindig ik met mij erbij neer te leggen. Tot op het laatste moment verwacht ik dan altijd dat er iets tusschen zal komen: moeder kan ziek worden, de meid wegloopen... Maar niets van dit alles gebeurde. Wel was ik twee dagen geleden 's morgens met keelpijn wakker geworden en had ik al bedacht dat zelfs bronchitis mij op dat moment welkom zou zijn, maar een aspirine-poeier had mij totaal van deze ernstige kwaal verlost.

En daar ben ik nu tegen koffietijd aangekomen, en nu heb ik al meer dan genoeg van de logeerpartij. Ik heb alweer alle mogelijke aanmerkingen moeten hooren: over mijn kleeding, mijn nieuw kapsel, en mijn meening over een boek, waarvan ik zoo dom was te bekennen dat ik het óók gelezen had. En toch ben ik het van de nichtjes, die uitverkoren is door tante als „de eenige waarmee je tenminste een klein beetje kunt redeneeren". Een twijfelachtig voorrecht!

Deze meening heeft wel een hevigen schok gekregen toen ik volgens haar: „de dwaasheid deed om me te verloven". Dit kàn zij mij niet vergeven. Den eersten keer dat zij Frits

(*Zie vervolg op pag. 10.*)